

СТИВЪН КИНГ ТУК ТАМ ИМА ТИГРИ

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

На Чарлз много му се ходеше до тоалетната.

Нямаше смисъл да се опитва да се самозаблуждава, че ще издържи до междучасието. Мехурът му сякаш крещеше с всичка сила и госпожица Бърд го улови да се гърчи на мястото си.

В училището на Ейкърн Стрийт имаше трима учители, които водеха третите класове.

Госпожица Кини бе млада и руса и весела и имаше приятел, който я вземаше след часовете с колата си. Госпожа Траск имаше форма на сурова наденица, сплиташе си косите на плитки и се смееше гръмогласно. И госпожица Бърд.

Чарлз си знаеше, че ще попадне при госпожица Бърд. Просто си знаеше. Беше неизбежно. Защото госпожица Бърд явно искаше да го унищожи. Тя не позволяваше на децата да ходят повънка. Вънка, казваше тя, са площадките, строителните материали, варелите, а възпитаните дами и господа ходят в „тоалетната“.

Чарлз отново се загърчи.

Мис Бърд впери поглед в него.

— Чарлз — каза тя отчетливо, като продължи да сочи с показалката Боливия, — може би имаш нужда да отидеш в тоалетната?

Кати Скот, която седеше на предния чин, се закиска, като предвидливо покри устата си с ръце.

Кени Грифин се изкикоти и изрита Чарлз под чина. Чарлз се изчерви като домат.

— По-високо, Чарлз — каза бодро госпожица Бърд.

— Може би изпитваш нужда да...

(да уринираш, тя ще каже да уринираш, винаги така казва)

— Да, госпожице Бърд.

— Да, какво?

— Трябва да отида повъ... до тоалетната.

Госпожица Бърд се усмихна.

— Много добре, Чарлз. Можеш да отидеш до тоалетната и да уринираш. Нали изпитваш такава необходимост? Да уринираш?

Чарлз отпусна глава, сразен.

— Много добре, Чарлз. Можеш да отидеш. И те умолявам следващия път да не чакаш да те поканят.

Всеобщ кикот. Госпожица Бърд почука по дъската с показалката си.

Чарлз се затътри към вратата. Тридесет чифта очи пробиваха гърба му и всяко дете, Кати Скот включително, знаеше, че той отива в тоалетната да уринира. Разстоянието до вратата му се стори безкрайно дълго, като футболно игрище. Госпожица Бърд не продължи урока, а изчака мълчаливо, докато той отвори вратата, излезе в благословено пустия коридор, и отново я затвори.

Тръгна към мъжката тоалетна
(повънка, повънка, повънка, АКО ИСКАМ)

Чарлз вървеше, прокарвайки пръсти по студените плочки на стената, остави ги да подскочат по надупченото от кабърчета информационно табло и да се плъзнат по гладката, червена противопожарна кутия

(ПРИ ПОЖАР, СЧУПИ СТЪКЛОТО)

На мис Бърд това ѝ харесваше. На нея ѝ харесваше да го кара да се изчервява. Пред Кати Скот — на която никога не ѝ се ходеше повънка, честно ли беше? — и пред всички останали.

Стара к-у-ч-к-а, помисли си той. Произнесе думата буква по буква, защото миналата година бе решил, че Господ не го брои за грях, ако човек произнася мръсните думи така.

Той отиде в мъжката тоалетна.

Вътре бе доста хладно, с една лека, но не неприятна миризма на хлор, която се носеше във въздуха. Сега, в късния предиобед, тоалетната бе чиста и пуста, спокойна и доста приятна, съвсем не приличаше на задимената, вонлива кабина на театър „Стар“ в центъра на града.

В тоалетната
(повънка)

коридорът имаше форма на буквата Г, по чиято къса страна бяха наредени малки квадратни огледала, бели порцеланови умивалници и кош за хартиени салфетки, а по дългата страна имаше два писоара и две кабинни.

Чарлз зави зад ъгъла, след като разгледа навъсено слабото си, бледо лице в едно от огледалата.

Тигърът се бе излегал в далечния ъгъл, точно под белия прозорец. Беше едър тигър, с кафяви комбали и тъмни ивици по козината. Той вдигна бърз поглед към Чарлз и зелените му очи се присвиха. От устата му се разнесе тихо, прилично на мъркане

ръмжене. Гладките му мускули се свиха и тигърът се изправи. Започна да мята опашка, като всеки път, когато я удареше в крайния писоар се чуваше дрънчене.

Тигърът изглеждаше много гладен и озлобен. Чарлз бързо се върна по пътя, по който бе дошъл. Мина цяла вечност, преди вратата да се затвори с хриптене от тежкия автомат. Но когато се затвори, той се почувства в безопасност. Вратата се отваряше навътре, а той не помнеше да е чел или чувал за тигри, които са толкова интелигентни, че да отворят врати.

Чарлз избърса нос с опакото на ръката си. Сърцето му биеше толкова силно, че чуваше всеки удар. Ходеше му се повънка повече от всякога.

Той се сгърчи, сви се и притисна корема си с ръка. Наистина трябваше да иде повънка. Само, ако беше сигурен, че никой няма да дойде, щеше да иде в женската. Беше просто от другата страна. Чарлз погледна нататък с копнеж. Знаеше, че няма да посмее. За нищо на света. Ами ако Кати дойде? Или — о, ужас! — ако дойде госпожица Бърд?

Може би си бе въобразил, че има тигър.

Той откряна вратата само колкото да погледне с едно око.

Тигърът надничаше иззад ъгъла на Г-то, зелените му очи светеха. На Чарлз му се стори, че вижда малко синьо петънце в това дълбоко светещо око, сякаш тигърът бе изял едно от неговите. Сякаш...

Някаква ръка се плъзна около врата му. Чарлз възкликна задавено и усети как стомаха и сърцето му се свиват и се качват в гърлото му. В един ужасен миг си помисли, че ще се подмокри.

Беше Кени Грифин, със самодоволна усмивка.

— Мис Бърд ме изпрати да видя какво става, 'щото се забави сто години. Ще си патиш.

— Да, ама не мога да ида повънка — каза Чарлз, все още изтръпнал от ужаса, в който го хвърли Кени.

— Имаш запек! — изкиска се Кени, ликуващ. — Чакай да кажа на Кааати!

— Недей! — каза Чарлз настойчиво. — Освен това, не е така. Вътре има тигър.

— Какво прави? — попита Кени. — Да не би да пикае?

— Не знам — каза Чарлз и обърна лице към стената. — Само искам да се махне. — Той започна да плаче.

— Хей — каза Кени, объркан и малко изплашен. — Хей.

— Да, ама аз трябва да ида. Какво да правя, като не мога да се стискам повече? Госпожица Бърд ще каже...

— Хайде, хайде — каза Кени, грабна го за ръката, а с другата си ръка бутна вратата. — Измисляш си.

Бяха вътре, преди Чарлз да успее да се изскубне ужасен и да се притисне страхливо към вратата.

— Тигър — произнесе Кени с отвращение. — Боже, госпожица Бърд ще те убие.

— Там отзад, в чупката е.

Кени тръгна покрай умивалниците.

— Мац-пис-пис-пис? Писи?

— Недей! — изсъска Чарлз.

Кени се скри зад ъгъла.

— Мац-пис-пис-пис? Пис?

Чарлз пак духна през вратата, притисна се до стената и зачака. Сложи ръце на устата си, стисна здраво очи и зачака, зачака да чуе писък.

Писък не последва.

Нямаше представа колко време стоя така, замръзнал, с препълнен мехур. Погледна към вратата на мъжката тоалетна. Тя нищо не му каза. Просто врата.

Не би искал.

Не би могъл.

Но накрая влезе.

Умивалниците и огледалата си бяха чисти, мирисът на хлор си бе останал непроменен. Но под него се усещаше още един мирис. Един лек, неприятен мирис, като от прясно рязана медна пластина.

Като стенеше (вътрешно) и трепереше, той стигна до ъгъла на Г-то и надникна.

Тигърът се бе изтегнал на пода, лижеше огромните си лапи с дълъг, розов език. Той погледна към Чарлз с безразличие. За ноктите му се бе закачило парче от риза.

Но нуждата му вече се бе превърнала в агония, не можеше повече. Трябваше. Чарлз се върна на пръсти до белия порцеланов

умивалник, който бе най-близо до вратата.

Мис Бърд връхлетя, — точно когато той си вдигаше ципа.

— Ах, ти, противно, мръсно момченце — каза тя почти по рефлекс.

Чарлз продължаваше да държи ъгъла под око.

— Съжалявам, госпожице Бърд тигърът... Ще измия умивалника... Със сапун... Честна дума, ще...

— Къде е Кенет? — попита спокойно госпожица Бърд.

— Не зная.

Наистина не знаеше.

— Там отзад ли е?

— Не! — изкрещя Чарлз.

Госпожица Бърд закрачи гордо към чупката на помещението.

— Ела тук, Кенет. Веднага.

— Госпожице Бърд...

Но госпожица Бърд вече се бе скрила зад ъгъла. Искаше да се хвърли върху Кенет изведнъж. Чарлз си помисли, че всеки момент тя ще разбере какво значи да се хвърлят върху теб изведнъж.

Той пак излезе отвън. Пийна вода на чешмичката. Погледна към американското знаме, което висеше пред физкултурния салон.

Погледна към таблото за съобщенията. Горският Бухал казваше: БУХАМ В ТАЗ ГОРА. ПАЗЕТЕ ЧИСТОТА. Полицаят Дружко предупреждаваше: НЕ СЕ КАЧВАЙ В КОЛАТА НА НЕПОЗНАТИ. Чарлз прочете всичко по два пъти.

След това се върна в класната стая, тръгна по пътеката към своя чин, с поглед, прикован в пода и си седна на мястото. Беше единадесет без четвърт. Взе си читанката и се зачете за Бил и за родеото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.